

РЕШЕНИЕ

№ 22211

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1096** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба от “Мегатранс Ауто“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място], [улица], представлявано от В. О. П. управител против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006119/30.12.2025 г. по чл. 171, т. 1, 2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която за установено нарушение на чл.150 вр. чл.157, ал.4 от ЗДвП на жалбоподател в качеството му на собственик е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №015033264 и 2 бр. Рег. табели [рег.номер на МПС] .
Жалбоподателят “Мегатранс Ауто“ ЕООД, излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Оспорва се констатацията, че автомобилът е управляван от неправопособен водач в условията на чл.157, ал.4 от ЗДвП. Заявява също, че А. Г. П., който е управлявал собствения му автомобил не е извършил соченото в АУАН нарушение, тъй като при извършената проверка от органите на МВР водачът е представил на контролните органи СУМПС, което е било със срок на валидност до 02.12.2032г. Същото не е било отнето, а е било във водача П.. Счита, че процесната ПАМ е незаконосъобразна и не е съобразена с целта на закона. Изтъква, че дружеството добросъвестно е предоставило за ползване автомобила на И. Б., вписан в справка АИС/КАТ/Регистрация, който е правоспособен водач, като автомобилът е бил във владение на ползвател. Счита, че административният орган не е установил процесният автомобил да е предоставен от собственика на друго лице, различно от ползвател, поради което наложената спрямо собственика ПАМ не съответства с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба като бъде отменена обжалваната ЗППАМ, тъй като жалбоподател безспорно не е могъл да знае, че лицето, управлявало МПС, различно от ползвателя, е с отнети контролни точки. Допълва, че СУМПС е било в лицето-водач, поради което не е налице нарушение на чл.150 вр. чл.157, ал.4 от ЗДвП. Претендира разноски по списък.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. Иска от съда да постанови решение, с което да остави в сила издадената ЗПАМ, като законосъобразна и правилна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП редовно призована не се явява, не взема становище.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.12.2025г около 02:26ч в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е спрян за проверка водач, управлявал лек автомобил Хюндай А., рег [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Мегатранс Ауто“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Водачът е установен като А. Г. П. [ЕГН], със СУМПС №286191802. След извършена справка с РСОД и ОДЧ -50 е установено, че на водача са отнети всички контролни точки и губи придобитата си правоспособност във връзка с чл.157, ал.4 от ЗДвП. Автомобилът е спрян на кръстовището на [улица]и [улица], като водачът е бил сам в автомобила.

За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1163771/20.12.2025г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 150 от ЗДвП – управлява МПС след като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП. Като доказателства са иззети СУМПС[ЕИК], два бр. Рег табели СВ 7584СО и Свидетелство за регистрация на МПС[ЕИК].

На 30.12.2025 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-006119 по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, с която на “Мегатранс Ауто“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със законен представител В. О. П. в качеството му на собственик на лекия автомобил е приложена мярка по чл. 171, т. 2А, б.а) ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца, като са отнети 2 бр. рег.табели и СРМПС. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективизирана в АУАН , като е посочено, че автомобилът е управляван от А. Г. П., който управлява без да притежава СУМПС – загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП, за което му е съставен АУАН 1163771/20.12.2025г.

По делото са приложени жалбата и административната преписка – АУАН, ЗППАМ, Справка АИС/КАТ/Регистрация за автомобил рег. [рег.номер на МПС] , където е вписан като собственик на превозното средство М. Ауто ЕООД и като ползвател е посочено физическото лице И. А. Б., възражение от водача на автомобила П. от 23.12.2025г, съгласно което притежаваното от него СУМПС е валидно и е било в него, но му е отнето при съставяне на акта, не е получавал уведомление, че са му отнети всички контролни точки, докладна записка от ст. полицай Д. Г. П. и ст. полицай И. Г. Г., заповеди за компетентност на административния орган, съставил АУАН и на органа, издал оспорената ЗППАМ, допълнително представени от ответник писмени доказателства с молба от 25.03.2026г– справка картон за водач А. Г. П. със заверено копие на НП №23-4332-018765/30.08.23г, докладна записка за извършена проверка по преписка рег№4332р-26995/24г по описа на 01 РУ СДВР, НП №23-4332-022216/27.09.2023г, докладна записка за извършена проверка по преписка с рег.№4332р-38278/24г по описа на 01 РУ СДВР, НП №23-4332-032753/10.01.2024г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП, упълномощен със заповед № 513з-12086/14.10.2025 г на директор на СДВР. По делото е представена заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Представена е и заповед № 8121з-1632/02.12.21 г, издадена от Министъра на МВР, с която определя служби за контрол по ЗДвП и определя длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят АУАН, да издават НП, да ползват технически средства и системи за измервания контрол, и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП. Съгласно заповед № 513з-9570/2024 г на директор на СДВР П. Х. П. е преназначен на изпълнителска длъжност – полицейски инспектор IV степен в 01 група "Административно-наказателна дейност" на 03 сектор "Административно обслужване" към отдел "Пътна полиция" при СДВР. Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта.

В тази връзка съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия, в съответната писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, поради което е валиден.

Съдът установява, че при издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е приложена в нарушение на материалния закон. Съгласно чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за съответната категория, или след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, както и на собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Съгласно чл.150 ЗДвП всяко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, следва да се управлява от правоспособен водач, а по силата на чл.157, ал.4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството си за управление. Следователно от обективна страна предпоставката, визирана в чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП е налице, когато моторното превозно средство е управлявано от лице, изгубило правоспособността си поради отнемане на всички контролни точки. Сам по себе си фактът, че водачът е държал у себе си свидетелство за управление на моторно превозно средство, не е достатъчен да обори този извод, тъй като физическото притежаване на документа не е

равнозначно на наличие на действаща правоспособност, когато същата е изгубена по силата на закона.

Спорът между страните в случая е дали към датата на проверката водачът е бил неправопособен, както и до това дали при конкретно установените факти приложението на мярката спрямо собственика на автомобила при доказаност, че водачът е бил неправоспособен съответства на целта на закона и на принципа на съразмерност.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат.

В конкретния случай в представения АУАН изрично е удостоверено, че водачът при проверката е представил свидетелство за управление на МПС, като едва след справка е установено, че е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Видно от справката, приложена по делото собственикът на автомобила е предоставил ползването на автомобила на друго физическо лице, различно от водача-И. А. Б., който е правоспособен водач и валидно вписан като ползвател /противно не се твърди от ответник/. Следователно към датата на извършеното нарушение -20.12.2025 г автомобилът не се е намирал във фактическата власт на собственика, а във фактическата власт на ползвателя, което физическо лице е различно от водача, за който се твърди, че е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 от ЗДвП. По преписката не се представят доказателства за това, че собственикът или ползвателят на ППС е предоставил управлението на превозното средство на неправоспособен водач, както и че е знаел или предполагал, че водачът е с отнети всички контролни точки, заради което е изгубил правоспособност и е следвало да върне СУМПС. По административната преписка са събрани доказателства, че едва на датата на установяване на нарушението, което е и датата на извършването му водачът е управлявал автомобила, собственост на жалбоподател със СУМПС, което е представено на контролните органи, горното предполага знание на предоставилия автомобила собственик/ползвател, че предоставя управлението му на правоспособен водач, притежаващ валидно за категорията на управляваното превозно средство свидетелство за управление. Едва след установяване, че същият е изгубил правоспособността си да управлява МПС поради изчерпване на всички контролни точки по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП, нарушителят доброволно на същата дата е предал СУМПС № 286191802, като е записал във възражение, че не знае, че няма контролни точки. Именно предвид липсата на знание, че е налице хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП както собственика на МПС, така и за ползвателя физическо лице на датата на извършване на нарушението – 20.12.2025 г не би могло да се приеме, че следва да бъде приложена ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП при доказаност на условията по чл.157, ал.4 от ЗДвП. Хипотезата се свързва с неправомерно поведение на собственик на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач, в конкретния случай водач, за който се твърди, че е изгубил всички контролни точки и не е изпълнил задължението си да върне СУМПС в съответната служба на МВР. Не се установява жалбоподател да е извършил действие или бездействие, от което да може да се направи извод, че е допуснал, разрешил или улеснил управлението на автомобила от неправоспособен водач.

Отделно от горното, за да е законосъобразно прилагането на процесната ПАМ, е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки – да са отнети всички контролни точки на водача и

същият да не е върнал свидетелството си за управление на МПС в съответната служба. Съгласно чл.3, ал.1,т.1 от Наредба №Из-2539 от 17.12.2012г за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение /Загл.изм.-ДВ бр.26 от 2018г, в сила от 23.03.2018г/-Наредба №Из-2539 от 17.12.2012г – Контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Съгласно чл.64 от ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове, които: а/не подлежат на обжалване; б/не са били обжалвани в законния срок; в/са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. От представената от ответник Справка картон на водача А. Г. П. е видно, че са му отнети общо 40 контролни точки по три наказателни постановления и един електронен фиш, като две от наказателните постановления се приемат от административния орган за връчени по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН. Така с НП№23-4332-022216/27.09.2023г, връчено на 25.06.2024г в условията на чл.58, ал.2 от ЗАНН на водача са отнети 10 контролни точки. Съгласно представената докладна записка по преписка рег №4332р-38278/24г е извършена проверка на адреса, без отбелязване на датата, на която е осъществена тя, както и че са оставени покани да се яви в приемната на 01 РУ СДВР, като нарушителят не се е явил и не се е свързал с инспекторите, отговарящи за района.

Чл.58, ал.1 ЗАНН задължава наказващият орган да връчи НП на нарушителя.Съгласно [чл. 58, ал. 2 от ЗАНН](#) когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. За де е осъществен фактическият състав на чл.58, ал.2 от ЗАНН е необходимо да са налице точно посочените в нормата предпоставки – нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият адрес да е неизвестен. Трайна е съдебната практика, че изразът „не е намерен“ следва да се тълкува, като трайно, а не например инцидентно отсъствие на търсеното лице на посочения адрес. В този смисъл следва да са извършени поне две посещения, но в различни дни и части на денонощието, с оглед преценка за трайно отсъствие на лицето, предвид евентуална трудова ангажираност или отсъствие в неработни/работни дни. Видно от докладната записка относно извършена проверка по преписка рег.№4332р-38278/2024г не фигурира информация за това колко пъти лицето е търсено на адреса, на кои дати и ако са налице повече от две посещения кога са извършени.Едновременно с това на цитираното наказателно постановление и в ДЗ няма отбелязване че е изпълнена и втората кумулативна предпоставка на чл.58, ал.2 от ЗАНН – освен че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес следва и новият му адрес да е неизвестен. Предвид горното съдът прави извод, че не са изпълнени в пълнота изискванията на [чл. 58, ал. 2 от ЗАНН](#), за да може да се приеме, че наказателното постановление е влязло в сила. Предвид горното недоказано е твърдението на административния орган, че водачът на лекия автомобил е извършил нарушение на чл.150 вр. чл.157, ал.4 от ЗДвП, тъй като органът не е доказал факта на влизане в сила на това НП, с което на водач са отнети 10 контролни точки, следователно не се доказва и да са му отнети всички контролни точки. След като не може да се установи по безспорен и несъмнен начин, че към датата на издаване на оспорената заповед, водачът на автомобила е бил длъжен да върне свидетелството си за управление на МПС, тъй като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4 ЗДвП, респ. спрямо собственика на автомобила не е било обосновано прилагането на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП. За пълнота съдът отбелязва, че принудителната административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ от

ЗДвП не е административно наказание и не е обусловена от наличие на вина у собственика. Това обаче не означава, че тя може да се прилага автоматично във всеки случай единствено въз основа на формалното качество на адресата като собственик на превозното средство. Когато собственикът е предоставил автомобила на друго лице на валидно правно основание и не се установява да е разполагал с реална възможност да упражнява фактическа власт върху него и да въздейства върху последващото му управление, прилагането на мярката не изпълнява превантивната си функция и се проявява като санкционна последица, несъответстваща на целта на закона. Поради това преценката за законосъобразност на акта при категорична установеност на обстоятелствата по чл.150 вр. чл.157, ал.4 от ЗДвП следва да включва и проверка дали прилагането на мярката спрямо конкретния адресат е годно да постигне предвидената в закона превантивна цел. Когато такава възможност не се установява, мярката изгубва превантивния си характер и се явява несъвместима с природата на принудителните административни мерки и с принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна на основанията по чл.146, т.5 и т.6 АПК, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподател за присъждане направените по делото разноски се явява основателна, като разноски за платена държавна такса за оспорване на индивидуалния административен акт не са претендирани. Възражението на ответник за редуциране на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Съгласно нормата на чл. 8, ал. 3 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ ЗА АДВОКАТСКА РАБОТА (ЗАГЛ. ИЗМ. - ДВ, БР. 14 ОТ 2025 Г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв., в случая се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 240 евро, като са представени доказателства за реалното му извършване и което следва да бъде присъдено на жалбоподател.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-006119/30.12.2025г, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „Мегатранс Ауто“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 240 евро /двеста и четиридесет/ евро разноски по делото.

Решението е окончателно на основание чл.172, ал.5, изр. 2 от ЗДвП.

СЪДИЯ: